

פ' משפטים תש"ע

נעשה ונשמע - נעשה מה שדיבר וגם נשמע מה שיצונו עוד מכאן ולהבא ונקיים:

ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם ולאמרו כל אשר דבר ידך נעשה ונשמע:

נעשה ונשמע, נעשה - מה שכתוב כאן ועוד נשמע אם ירצה לצוות יותר.

דרש רבי סימאי בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע באו ששים ריבוא של מלאכי השרת לכל אחד ואחד מישראל קשרו לו שני כתרים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע וכיון שחטאו ישראל ירדו מאה ועשרים ריבוא מלאכי חבלה ופירקום שנאמר ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב... רבי אלעזר בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להן מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בו דכתיב ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו ברישא עשי והדר לשמע

נעשה ונשמע. נעשה לתכלית שנשמע בקולו כעבדים המשמשים את הרב שלא על דרך לקבל פרס כענין עושי דברו לשמוע בקול דברו:

כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע. הענין שהקדימו ישראל נעשה לנשמע, כי זהו חומר ומלות אין דעת האדם מבנה לעומק הכונה, כי זהו היה יכול האדם להשיג עומק הכונה או היה די כוונה לצד בלי פעולה אכן לפי שהיו דעת האדם מבנה לכן לריך האדם לפעולות בעל ידם יגמור עומק האור בלב האדם האף שלא מדעתי נקבע הח"כ בו קדושה, ולכן אמרו תהלה נעשה שיטבו הפעולות אף בלי הבנה עומק האור הנמנח בהם, ואח"כ נשמע שבקבו מהש"י שיבינס אח"כ עומק הענין כמו חב כהולך. עם כנו הקטן ומלא מטמון יקר ואמר לנו קח מה שתוכל שהת והבן לה ידע ערך יקרותם יבאל חב חביו שיעיד לו

ב ליינר, מרדכי יוסף בן יעקב עמוד מס 34הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

והשיב לו חביו מהר קח כל מה שתוכל והאר שבנח לביהינו אודיעך ערך יקרותם ולמה שוללחו ועל ענין הזה תקנו לנו חז"ל בתפלת יו"ט והביאנו ה' הלהינו את ברכת מושדיך כי בזמן המיעד מהיר הש"י לישראל חור בהיר שלמעלה מדעתם, ואז קלרם הפיטתם להבין ולהשיג ערך יקרות האיר לכן מהפללים ישראל והביהינו, היינו שיטמום לנו את ברכת כמועד והח"כ בכל עת נעמיק להבין ערך יקרות האור ויהיה נקבע בלבנו, וכן ככהן אמרו נעשה קודם לנשמע, נעשה הוא פשוטי המלות בפעולות, נעשה יכפי יכולהינו, ואח"כ נשמע שניתן לבנינו להבין עומק ענינם.

ב ליינר, מרדכי יוסף בן יעקב עמוד מס 34הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

לרמו שבכורס יזלמו מכל הארבע גליות, אכן לא היה לו כח תפיסה יבואל להביג ולידע בהפיסחס את האור שהאר להם השי"ת, לכן עוה השי"ת וספרתם לכם, היינו שתספרו ותמנו מה שהבנו, כן תספרו חמשים יוס עד שביום העולרת תהבונט מה שהנחס, כמו אב ההולך עם גנו הקבן ומלא מממון מאבנים טיבוח ומרגליות ולא היה כח הבן ובהפיסחו להבין ערך יקרות הדברים יקרים, והביו לוח לו לקבל אותם כמו שיכול שהה, ושאל אותו הבן מה הוא ערך יקרותם, והשיב לו אביו עתה אין עה לעסוק עמך ולהודיעך ערך יקרותם רק כעת חוק ואמץ בני יקח כל מה בהוכל בהתיקיה ובהירות ובבואך לביתך תספור ותמנה מה שהנחת ואז אודיעך ערך יקרותם, וכן בכל שנה ושנה יאר השי"ת אורו הנמעלה מהפיסח אדם בליל א' של פסח ואח"כ במשך זמן ימי הספירה יתבין האדם ומכיר בהפיסחו מעט מעט עד שביום העולרת מחבונן האדם ערך יקרות האור

ב ליינר, מרדכי יוסף בן יעקב עמוד מס 52הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

והשיאנו ד' אלהינו את ברכת מועדיך.

אמר כבוד אומ"ר זללה"ה כי הענין של ברכת מועדים רומז למה"ד לאב ובנו שמהלכים בדרך ומולאים מיני אבנים עוצים ומרגליות והאב מלוח לבנו שיקח אותם ושכל הבן אינו מסכים לזה כי לא ימלא לע"ע שום תועלת בהם ודומות עליו כמשא אכן האב מלוח עליו שיקח אותם כי יועב לו בהם לאחר זמן. וכמו כן ברכת מועדים הנקראים פני ד' שזה מורה שהבירוח מקבלת אז העוצה מאת השי"ת הנותנה צגודל עוצת עין. וזאת העוצה מעוררת אז אלל האדם כח תפלה והיינו שירגיש צחסרונו ויראה שהוא צעל חסרון ולריך לעוצת הנותן. ונמלא שהאדם סובל אז לפי שעה מהעוררת. ועל זה אמרו חז"ל צש"ם (קדושין פא.) סקצת דשתח ריגלה היינו שבימי הרגל השי"ת מנחיל אז העוצה על כל ימות השנה ואין האדם מרגיש עוד מהעוצה ודומה עליו כמשא אכן צחמת נמשך מזה גודל עוצה על כל ימות השנה. כאשר רלית ואמרת לצרכנו. היינו כי צחמת השי"ת מוכן תמיד להיטב לצריותיו ולופה לעוצה אכן האדם אינו תמיד מוכן לקבל את העוצה ונמלא אללו מניעות וטרדות המערידים מאתו את

תפארת יוסף ליינר, מרדכי יוסף אלער בן גרשון חנוך עמוד מס 81הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

העוצה ואין צכחו להיות כלי קיבול לקבל את העוצה. אכן צמועד אשר האדם מכיר מאתו כל הטרדות ומכיר צבהירות עד כי גם כח התפלה הנמלא אללו מוסר ג"כ להשי"ת ומכיר כי גם זה הכח הוא רק מעלם רלון ד' החפץ להיטב לצריותיו. וכמאמר דהע"ה (דברי הימים א יז) כי אתה אלחי גלית את חוזן עצדך לצנות לו בית על כן מלא עצדך להתפלל לפניך. וא"כ ממילא נעשה כלי קיבול לקבל כל העוצות וחל עליו כל הצרכות. קדשינו צמלותיך. היינו מלות מעשיות כי להיות הגוף נמשך אחר רלון השי"ת להיות כלי קיבול לצרכת ד' אין ציכולת האדם רק ע"י מלות מעשיות. אף כי נר מלוח ותורה אור והתורה היא ח"י עולם והמלוח הוא רק ח"י שעה. אכן להיות הגוף נמשך אחר רלון השי"ת להיות כל אבר ואבר מלא קדושה הוא צהכרת ע"י מלות מעשיות וכשאדם מקיים מלות מעשיות צפועל ממש צכלי הגוף אז אף כי צחמת המלוח הוא רק לבוש לאור ורלון השי"ת צכל זאת מכיר האדם אח"כ העומק והאור הנמלא צמעשה המלות וממילא נעשה מכל המלות תורה ואז יקיים צנו ותן חלקנו צתורתך :

תפארת יוסף ליינר, מרדכי יוסף אלער בן גרשון חנוך עמוד מס 81הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה